

s hlediska §u 229 tr. zák. podstatně rozlišné; vyžadujeť se v onom případě náhrada celé škody činem způsobené nebo narovnáním stanovené, v tomto případě však toliko náhrada škody pachatelem podle jeho možnosti, a tu napadá zmáteční stížnost státního zastupitelství výhradně výrok v příčině nahrazení škody celé, totiž škody s hlediska §§ 187, 188 tr. zák., nechávajíc však nedotčen výrok o promlčení v celém jeho obsahu, jakož i v jednotlivých jeho částech. Podle tohoto stavu věci je tedy jasno, že by bylo zbytečno, uvažovati ještě o tom, zda jsou opodstatněny výtky zmáteční stížnosti ve příčině otázky náhrady škody podle §§ 187 a 188 b) tr. zák., kdyžť byly bezvadně a bez odporu rozsudkem zjištěny veškeré předpoklady, opodstatňující trestnost vylučující důvod promlčení zpronevěr spáchaných v letech 1905 až 1911. Bylo proto zmáteční stížnost státního zastupitelství jako neodůvodněnou zavrhnutí.

Čís. 2842.

Vhodným předmětem krádeže (§ 171 tr. zák.) jsou věci, které jsou současně v držení více osob, i pro kteroukoliv z osob těch.

Pojem »pro svůj užitek« jest opodstatněn jakýmkoliv způsobem nakládání s věcí, jaký jest výronem práva vlastnického.

Trestanec, jenž utekl v trestaneckých šatech, dopustil se ohledně šatů krádeže.

(Rozh. ze dne 2. července 1927, Zm II 60/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 29. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Uplatňujíc důvod zmátečnosti podle §u 281 čís. 10, správně čís. 9 písm. a) tr. ř., domáhá se zmáteční stížnost sprostění stěžovatele z obžaloby, dovozujíc, že v jednání stěžovatelově není skutkové podstaty ani krádeže, ani zpronevěry, protože stěžovatel byl beztak v držení věcí, nahý odejítí nemohl a nebyl podán důkaz, že si věci chtěl přivlastniti a zašantročiti. K námitkám přisvědčiti nelze. Předpokládá-li zákon pro pojem krádeže, že pachatel odnímá věc z držení jiné osoby, má tím jednání pachatelovo na zřeteli ne tak po stránce té, že si pachatel zjednává držení věci, v jejímž držení dosud nebyl, nýbrž spíše po stránce té, že jím zanikne držba, vybaví se věc z dosahu skutečné moci a zneemožní se volné s věcí nakládání osoby, která dosud věc držela. Vhodným předmětem krádeže jsou tudíž věci, které jsou současně v držení více osob, i pro kteroukoliv z osob těch: pachatel odnímá takovou věc z držení ostatních spoludržitelů, změňuje-li dosavadní svou držbu s jinými společnou v držbu výhradní. Proto nezáleží na tom, zda sluší v tom,

že trestanec nosí šaty, obuv a jiné věci správou trestnice mu dané shledávati držbu věcí těch trestancem byt' jen po rozumu trestního zákona. Rozhodným jest, že i za tohoto předpokladu byly věci při nejmenším současně i v držení správy trestnice, která, dohlížejíc svými zřízenci na samotné trestance, dohlíží i na věci jimi nosené, má je takto v dosahu své skutečné moci a může přes to, že je nosí trestanci, volně s nimi nakládati odnímáním jich tomu kterému trestanci a podobně. Znemožnil-li stěžovatel tím, že s věcmi, které na sobě měl, utekl, správě trestnice další volné nakládání s věcmi, které z jejího příkazu nosil, a vybavil-li se svou osobou i věci ty z dosahu skutečné moci majitelky, zanikla tím dosavadní držba správy trestnice k věcem těm. Při nejpříznivějším pro stěžovatele názoru změnil držbu dosud s jinou osobou společnou ve svou držbu výhradní, takže odňal věci z držby osoby jiné. Že při nedostatku jiného šatstva bez věcí, jimiž ho správa trestnice vystrojila, utéci nemohl, jest bez významu; čin trestný nestane se beztrestným tím, že byl nezbytným předpokladem jiného bezpráví byt' jen povahy kárné. Je-li dán znak odnětí věci z cizí držby, nepřichází pojem zpronevěry v úvahu. Z vývodů stížnosti nelze poznati, jaký skutkový obsah dává úmyslu jí popřenému, věc sobě přivlastniti a pošantročiti. Má-li tím na mysli, že zloděj musí míti úmysl, prodáním věci opatřiti si hotovost anebo jinak zžitkováním věci zvýšiti (rozmožiti) svůj majetek, je zřejmě na omylu. Pojem »pro svůj užitek« jest opodstatněn jakýmkoliv způsobem nakládání s věcí, jaký jest výronem práva vlastnického, zejména i takovým užíváním věci, při kterém se věc spotřebuje byt' teprve po delší době, ba i pouhým držením věci časově neomezeným. Úmysl směřující ku trvalému držení věcí stěžovatelem odňatých, jest však v napadeném rozsudku zjištěn větami, že obhajoba obžalovaného, že při útěku použitých oděvních součástí nemínil si ponechati . . ., nýbrž chtěl je opět správě trestnice vrátiti, ocenil soud jako pouhou výmluvu. Rozsudek vyhovuje i ve směrech stížností dotčených správnému výkladu zákona i bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2843.

Bezbrannost ve smyslu § 128 tr. zák. stejně jako ve smyslu § 127 tr. zák. znamená naprostou nezpůsobilost klásti odpor; v případech, kde pachatel musel přemoci odpor napadené osoby, se vyžaduje, by užil takového násilí, že svobodná vůle napadené byla úplně potlačena, že byla neschopnou, by mu činila odpor a že jí nezbylo, než podrobiti se vůli útočnickově.

(Rozh. ze dne 2. července 1927, Zm II 106/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 31. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění podle §u 128 tr. zák. a přestupkem proti veřejné mravopověstnosti podle §u 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako